

меда: Гърция съ България, Влашко, Сръбско, Босна, Албания, Критъ и по-главнитъ островы на Архипелага, съвършено са подчинихъ; турската имперія достигна почти своитъ рѣшителны граници въ Европа, които има и днесъ. Туй бързо развитіе на оттоманската сила са извърши вътрѣ въ тридесетъ години.

(За другитъ войнскы предприятия на Мохаммеда, които му придобихъ толкозь слава и величіе, ний оставаемъ на читателитъ да видѣтъ въ « Османската Исторія » и са ограничаваме на послѣднитъ движенія турско-българскы, за които ний черпимъ свѣдѣнія отъ сѣщия бѣдентъ источникъ при лишеніе на други богаты по-изобилны источници за туй критическо време).

Еще въ първата година слѣдъ завоеваніето на Ц-риградъ (1454), Султанъ Мохаммедъ събра силна войска, около половинъ миліонъ, съ която и отиде да смири и подчини бунтовныя еще народъ по България и Сръбско. Като стигна при Филибе (Пловдивъ) и са научи, какво въ сѣверната страна на Тракия край Балкана и въ Казанлъшко, дѣто е сега Туловото село и Мъглижъ, kryали са бунтовници Българы, Султанътъ прати Арапъ Юсуфъ паша съ 150,000 души юнацы за да разпръснѣтъ и смажѣтъ бунтовницѣтъ.

Юсуфъ потегля за реченното мѣсто къмъ Планината и като минѣ Сръдния гора, войскѣтъ му изпълнихъ сичкото равнище между тѣзи гора и Планината, и една часть отива въ мѣнастыря св. Никола, който расыпа до основаніе, като избѣ сичкѣтъ духовны и міряны, които са бѣхъ скрили тамъ; а друга часть бѣше прѣсѣжта долу по полето и по бранищата, дѣто българска войска имаше дѣйстви-телно, обаче множество народъ изъ околнитъ градове и села; мъжѣ и жены съ дѣцата си бѣхъ по-